

i de senere Aar, vilde det være i høj Grad ønskeligt, om vi ikke alene kunde præstere de ordinære Afdrag, men ogsaa i nogle gode Aar kunde yde ekstraordinære Afdrag paa vor Statsgæld. Det gør man i andre solide Stater.

Jeg forstaar ikke, at ærede Medlemmer virkelig kunne anse det for forsvarligt at søge at presse vore Indtægter ned til et saadant Laymaal som det, de aabenbart ønske. Jeg forstaar ikke, at de have lært saa lidt af de svære Tider, vi ere gaaede igennem, at de kunne anse det for forsvarligt, at de nu igen, saa faa Aar efter de bitre Lærdomme, vi have høstet, kunne mene, at nu skulle vi blot løbe an paa, at det vil blive ved at gaa op og gaa op, og vi kunne godt regne paa Stigninger her og Stigninger der og paa meget lavere Udgifter til offentlige Anlæg, end vi faktisk have kunnet klare os med i de sidste Aar, endskønt vi have knebet og sparet og holdt tilbage, alt hvad der paa nogen Maade var muligt. Da Bourbonnerne i sin Tid vendte tilbage til Frankrig, sagde man det Ord om dem, at de havde intet lært og intet glemt. Skulde jeg anvende et lignende Ord paa de ærede Medlemmer, vilde jeg sige: Ikke alene have de intet lært, men de have glemt hver en Smule af de bitre Erfaringer, som de sammen med os andre have gjort i de forløbne Aar.

Mortensen: Der var et af Tingets ærede Medlemmer, som i Gaar konstaterede en Mangel paa Opmærksomhed, en Uinteressethed overfor disse Dages Forhandlinger, der ytrede sig dels deri, at Tingets Medlemmer kun i meget ringe Antal vare til Stede, dels ved de ret tomme Tilhørerpladser her i Tinget. Det ser jo ud, som om det ærede Medlem har Ret heri, men jeg tør sige, at denne Uinteressethed, denne Mangel paa Opmærksomhed overfor de Forhandlinger, der foregaa her i Tinget i disse Dage, ikke er til Stede ude i Landet. Der følger man med spændt Opmærksomhed Forhandlingerne her inde og spørger om, hvad det bliver til med de Lovforslag, der ere Genstand for denne Forhandling. Jeg har den Ære i dette høje Ting at repræsentere en Kreds, der omfatter en af de større Købstæder, og tillige et Antal Landkommuner. Jeg har saaledes Lejlighed til fra mine nærmeste Omgivelser at faa Indtryk af, hvorledes man ser paa disse Forhold baade i By og paa Land, og jeg kan forsikre den høje Regering og dens Parti om, at den hverken fra By eller fra Land maa vente Taknemmelighed eller Glæde i Anledning af hele dette Kompleks af Lovforslag. Ser

man disse Lovforslag i Forbindelse med det kommunale Skattelovforslag, der foreligger i det andet høje Ting, ser man, at det væsentlig kun er en Række nye Byrder, der, vist nok endda i et større Maal end nødvendigt, paalægges Borgerne i By og paa Land, og som i føleligst Grad vil ramme dem, der have mindst Evne til at betale. Det er jo Under og Middelklassen i By og paa Land, navnlig i Byerne, som, naar disse Lovforslag blive vedtagne, i væsentligst Grad ville faa Følgerne deraf at mærke. De ville komme til at svare mest af det, der kræves, og deres Byrder ere i Forvejen ikke smaa. Det gælder ogsaa Løven om direkte Beskatning af Formue og Indkomst, om end ikke i samme Grad, da der, det indrømmer jeg, i dem er gode Momenter, som ikke gælde Forslaget om de indirekte Skatters Forhøjelse. Det gælder tillige Postlovforslaget, som har en kulturhemmende Tendens. Som det gælder de Forslag, der i Aar foreligger for Tinget, saaledes gælder det ogsaa de i Fjor vedtagne, hvoraf jeg her specielt skal nævne den saakaldte Forlystelsesskat, som synes at ville drive Hundreder af Mennesker, der beskæftige sig med det hæderlige og ærlige Erhverv at være Musikere, til Betlerstaven.

Hvad er nu Grunden til, at Regeringens Lovforslag ere af den Beskaffenhed, at de ramme nedad mere end opefter? Jeg kan ikke se, at det kan være andet end Følgen af den Politik, som Regeringen og dets Parti have drevet siden det saakaldte Systemskifte i 1901, hvorved Regeringen har gjort sig afhængig af Højre og er kommen til at staa i Forhold til Højre som en Art Lydslave. Det er vistnok derfor, at der ikke er Ørenlyd for Advarsler, de være nok saa velmente, med Hensyn til Stillingen overfor Befolkningen, og ikke Ørenlyd for Anvisninger paa andre rimelige Veje til at naa den ønskede — jeg kan godt sige — nødvendige Balance. Jeg skal nævne enkelte Veje, ikke fordi det just er de væsentligste, som jeg synes Regeringen kunde tage Hensyn til uden at træde nogen berettiget Interesse for nær. Der er saaledes Kongehusets og Civillistens Skattefrihed. Hvad Mening er der i, at disse Beløb ikke blive beskattede? Hvad Mening er der i her at stille sig saa meget flottere end overfor alle andre Embedsmænd? Ingen andre have Skattefrihed, og her er det dog et ret betydeligt Beløb, det drejer sig om, og som der kunde kræves Skat af. Selv om det kan gøres gældende, at Staten har Ret til at indrømme Skattefrihed, synes jeg, der aldeles ingen moralsk Ret er dertil for de Kommuner Vedkommende, hvor